**O voce necunoscută**

*(Costin Popa – 24 februarie 2009)*

Se numeşte Cosmina Silvia Cordun-Stitzl, este mezzosoprană, s-a născut la Timişoara şi conduce actualmente o şcoală de muzică la Stuttgart. Total necunoscută publicului bucureştean, a susţinut în Foyerul Galben al Operei Naţionale un recital Rossini. Deşi prezentate ca... „eveniment" (mă întreb dacă promotorii comunicatului de presă dat de prima noastră scenă lirică au cumpănit bine cuvântul), cele cca 50 de minute de muzică nu au adus în improvizatul ambient decât puţini spectatori cărora, din păcate, nu li s-a pus la dispoziţie un program. Nici măcar nu s-au făcut anunţuri privind succesiunea pieselor. Aşa încât recitalul a părut mai degrabă o improvizaţie. Şi dacă marile arii au fost, poate, recunoscute, cele patru rar cântate canzone rossiniene au rămas în mod cert învăluite în mister.

Am făcut cunoştinţă cu un glas de plăcută timbralitate, omogen, cu dezvoltări atractive şi consistente pe registrele central şi grav, cu treceri bine armonizate între ele. Desigur că alegerea repertoriului a pus în lumină şi abilităţile artistei în preluarea ornamentaţiilor tipice scriiturii maestrului de la Pesaro, susţinute cu preocupare şi chiar dezinvoltură. Însă odată ce ţesătura vocală a urcat spre înalturi, a fost nevoie ca măsuri întregi din ucigătorul final al ariei **Nacqui all'affanno... Non più mesta** (Angelina, **La Cenerentola**) să fie pur şi simplu eludate şi pana lui Rossini batjocorită. Mai poate fi vorba de un eveniment? Sigur că notele de Si natural cu care compozitorul şi-a încoronat ariile, dacă erau plasate convenabil pentru artistă în desenul frazei muzicale, au probat că tânăra mezzosoprană are un registru extins în acut dar şi susceptibil de îmbunătăţiri, de consolidări tehnice, pentru a fi preluat fără emoţii, prelung, fără eforturi vizibile şi intenţii de a se strecura.

Repertoriul nu a fost uşor. În afară de canzone şi de amintita arie s-au mai cântat **Pensa alla patria** (Isabella, **Italiana in Algeri**), **Ah, quel giorno** (Arsace, **Semiramide**) şi **Una voce poco fà** (Rosina, **Il Barbiere di Siviglia**), piese de rezistenţă a căror asociere într-un recital stimulează ambiţiile oricărei mezzosoprane. Au fost abordate cu cânt cultivat, cu bună înţelegere a specificităţii personajelor, chiar dacă Rosina a fost mult prea afectată şi întrucâtva lipsită de aer şăgalnic. Poate au fost de vină şi tempii mai relaxaţi impuşi de pianista acompaniatoare Silviana Cîrdu, categoric imprecisă şi netransparentă.

Aş mai asculta-o pe Cosmina Silvia Cordun-Stitzl în opusuri vocal-simfonice mai puţin solicitante şi, desigur, după ceva timp de studiu şi perfecţionare, în cele de operă, bine selectate. Este, indubitabil, o speranţă.